

се развѣвала отъ вѣтъра . . . Той билъ облѣченъ въ широка дреха съ дълги рѣкави — сѣщински калугеръ. Въ едната рѣка държи тояга, изправенъ гордо, като че се заканва на всички и готовъ да извика :

— Приближете се, приближете се! . . .

Врабцитѣ гледали вкаменени. Никое не смѣло да се мръдне и проговори.

Така стояли нѣколко минути, но и страшилището не се помръдвало.

— Хайде да го прогонимъ! — извикало едно отъ тѣхъ,

— Хайде, хайде, всички заедно! . . .

Врабцитѣ се спустинали съ голѣмъ шумъ, трѣсъкъ, викъ удрѣли крилѣ, тракали човки, но напразно! . . . Страшилището не мръдвало ..

Отъ умора всички капнали, а гладътъ ги страшно измъчвалъ.

Накацали отчаяни по близкитѣ дървета. Какво да се прави? . . .

Ето при тѣхъ се явява малкиятъ изпокълванъ *врабчо*, голѣмъ размирникъ и извѣстенъ побойникъ.

